

MISSATGE
DEL SANT PARE FRANCESC
PER LA 89ª JORNADA MUNDIAL DE LES MISSIONS
18 d'octubre de 2015

Benvolguts germans i germanes,

La Jornada Mundial de les Missions 2015 té lloc en el context de l'Any de la Vida Consagrada, del qual rep un estímul per a la pregària i la reflexió. De fet, si tot batejat està cridat a donar testimoni del Senyor Jesús proclamant la fe que ha rebut com un do, això val de manera particular per a la persona consagrada, perquè entre la *vida consagrada* i la *missió* hi ha un fort vincle. El seguiment de Jesús, que ha donat lloc a l'aparició de la vida consagrada en l'Església, respon a la crida a prendre la creu i anar darrere d'ell, a imitar la seva dedicació al Pare i els seus gestos de servei i d'amor, a perdre la vida per a trobar-la. I atès que tota l'existència de Crist té un caràcter missioner, els homes i les dones que el segueixen més de prop assumeixen plenament aquest mateix caràcter.

La dimensió missionera, pel fet de pertànyer a la naturalesa mateixa de l'Església, és també *intrínseca a qualsevol forma de vida consagrada*, i no pot ser descuidada sense que deixi un buit que desfiguri el carisma. La missió no és proselitisme o mera estratègia; la missió és part de la «gramàtica» de la fe, és quelcom imprescindible per a aquells que escolten la veu de l'Esperit que murmura «vine» i «vés». Qui segueix Crist es converteix necessàriament en missioner, i sap que Jesús «camina amb ell, parla amb ell, respira amb ell». «Percep Jesús viu en ell enmig de la tasca missionera» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 266).

La missió és una *passió per Jesús* però, alhora, és una *passió pel seu poble*. Quan ens aturem davant Jesús crucificat, reconeixem tot el seu amor que ens dignifica i ens sosté; i en aquest mateix moment percebem que aquest amor, que neix del seu cor traspassat, s'estén a

tot el poble de Déu i a la humanitat sencera; així redescobrim que ell ens vol prendre com a instruments per a arribar cada vegada més a prop del seu poble estimat (cf. *ibid.*, 268) i de tots aquells que el busquen amb cor sincer. En el mandat de Jesús: «Aneu», hi són presents els escenaris i els desafiaments sempre nous de la missió evangelitzadora de l'Església. En ella tots estan cridats a anunciar l'Evangelí a través del testimoniatge de la vida, i de manera especial es demana als consagrats que escoltin la veu de l'Esperit, que els crida a anar a les grans perifèries de la missió, entre les persones a les quals encara no ha arribat l'Evangelí.

El cinquantè aniversari del Decret conciliar *Ad gentes* ens convida a rellegir i meditar aquest document que va suscitar un *fort impuls missioner en els instituts de vida consagrada*. A les comunitats contemplatives va reprendre llum i eloqüència la figura de santa Teresa de l'Infant Jesús, patrona de les missions, com a inspiradora del vincle íntim de la vida contemplativa amb la missió. Per a moltes congregacions religioses de vida activa l'anhel missioner que va sorgir del Concili Vaticà II es va iniciar amb una obertura extraordinària a la missió *ad gentes*, sovint acompanyada per l'acollida de germans i germanes provinents de terres i cultures trobades durant l'evangelització, per la qual cosa avui es pot parlar d'una interculturalitat generalitzada en la vida consagrada. Precisament per aquest motiu és urgent tornar a proposar l'ideal de la missió en el seu centre: Jesucrist, i en la seva exigència: la donació total de si mateix a la proclamació de l'Evangelí. No hi pot haver cap concessió sobre això: *qui, per la gràcia de Déu, rep la missió, està cridat a viure la missió*. Per a aquestes persones, l'anunci de Crist a les diferents perifèries del món es converteix en la manera de viure el seguiment d'ell i recompensa la multitud d'esforços i privacions. Qualsevol tendència a desviar-se d'aquesta vocació, encara que sigui acompanyada per nobles motius relacionats amb moltes necessitats pastorals, eclesials o humanitàries, no està en consonància amb la crida personal del Senyor al servei de

l'Evangeli. Als *instituts missioners* els formadors estan cridats tant a indicar clarament i honestament aquesta perspectiva de vida i d'acció com a actuar amb autoritat en el discerniment de les vocacions missioneres autèntiques. Em dirigeixo especialment *als joves*, que continuen essent capaços de donar testimonis valents i de realitzar gestes generoses a vegades a contracorrent: *no deixeu que us robin el somni d'una missió autèntica*, d'un seguiment de Jesús que impliqui l'entrega total d'un mateix. En el secret de la vostra consciència, pregunteu-vos quina és la raó per la qual heu escollit la vida religiosa missionera i mesureu la disposició a acceptar-la pel que és: un do d'amor al servei de l'anunci de l'Evangeli, recordant que, abans de ser una necessitat per a aquells que no el coneixen, l'anunci de l'Evangeli és una necessitat per als qui estimen el Mestre.

Avui la missió s'enfronta al repte de respectar la necessitat de tots els pobles de *partir de les seves pròpies arrels i salvaguardar els valors de les cultures respectives*. Es tracta de conèixer i respectar altres tradicions i sistemes filosòfics, i reconèixer a cada poble i cultura el dret de fer-se ajudar amb la seva tradició pròpia en la intel·ligència del misteri de Déu i en l'acollida de l'Evangeli de Jesús, que és llum i força transformadora per a les cultures.

Dins d'aquesta dinàmica complexa, ens preguntem: «Qui són els destinataris privilegiats de l'anunci evangèlic?» La resposta és clara i la trobem a l'Evangeli mateix: els pobres, els petits, els malalts, aquells que sovint són menyspreats i oblidats, aquells que no tenen com pagar-te (cf. Lc 14,13-14). L'evangelització, dirigida preferentment a ells, és signe del Regne que Jesús ha vingut a portar: «Hi ha un vincle inseparable entre la nostra fe i els pobres. No els deixem mai sols» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 48). Això ha de ser clar especialment per a les persones que abracen la vida consagrada missionera: amb el vot de pobresa s'escull seguir Crist en aquesta preferència seva, no ideològicament, sinó com ell, identificant-se amb els pobres, vivint com ells en la precarietat de la vida quotidiana i en la renúncia de tot poder

per a convertir-se en germans i germanes dels últims, portant-los el testimoniatge de l'alegria de l'Evangelí i l'expressió de la caritat de Déu. Per a viure el testimoniatge cristià i els signes de l'amor del Pare entre els petits i els pobres, les persones consagrades estan cridades a promoure, en el servei de la missió, *la presència dels fidels laics*. Ja el Concili Ecumènic Vaticà II afirmava: «Els laics cooperen en l'obra d'evangelització de l'Església i participen de la seva missió salvadora alhora com a testimonis i instruments vius» (*Ad gentes*, 41). Cal que els missioners consagrats s'obrin cada vegada amb una valentia més gran a aquells que estan disposats a col·laborar amb ells, encara que sigui per un temps limitat, per a una experiència sobre el terreny. Són germans i germanes que volen *compartir la vocació missionera inherent al baptisme*. Les cases i les estructures de les missions són llocs naturals per a la seva acollida i el seu suport humà, espiritual i apostòlic.

Les institucions i obres missioneres de l'Església estan totalment al servei dels que no coneixen l'Evangelí de Jesús. Per aconseguir eficaçment aquest objectiu, aquestes necessiten els carismes i el compromís missioner dels consagrats, però també, els consagrats, necessiten una estructura de servei, expressió de la preocupació del Bisbe de Roma per assegurar la *koinonia*, de manera que la col·laboració i la sinergia siguin una part integral del testimoniatge missioner. Jesús ha posat la unitat dels deixebles com a condició perquè el món cregui (cf. Jn 17,21). Aquesta convergència no equival a una submissió juridicoorganitzativa a organitzacions institucionals, o a una mortificació de la fantasia de l'Esperit que suscita la diversitat, sinó que significa donar més eficàcia al missatge de l'Evangelí i promoure aquella unitat de propòsit que és també fruit de l'Esperit.

L'Obra Missionera del Successor de Pere té un *horitzó apostòlic universal*. Per això també necessita els *múltiples carismes de la vida consagrada* per a abordar el vast horitzó de l'evangelització i per a poder garantir una presència adequada a les fronteres i territoris assolits.

Estimats germans i germanes, la passió del missioner és l'Evangelí. Sant Pau podia afirmar: «Ai de mi si no anunciés l'Evangelí!» (1 Co 9,16). L'Evangelí és font d'alegria, d'alliberament i de salvació per a tots els homes. L'Església és conscient d'aquest do, per tant no es cansa de proclamar sense parar a tots «allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls» (1 Jn 1,1). La missió dels servidors de la Paraula —bisbes, preveres, religiosos i laics— és posar a tots, sense excepció, en una relació personal amb Crist. En l'àmbit immens de l'acció missionera de l'Església, tot batejat està cridat a viure de la millor manera possible el seu compromís, d'acord amb la seva situació personal. Una resposta generosa a aquesta vocació universal la poden oferir els consagrats i les consagrades, a través d'una vida intensa de pregària i d'unió amb el Senyor i amb el seu sacrifici redemptor.

Mentre encomano a Maria, Mare de l'Església i model missioner, tots aquells que, *ad gentes* o al seu territori, en tots els estats de vida cooperen a l'anunci de l'Evangelí, us envio de tot cor la meua benedicció apostòlica.

Francesc

Vaticà, 24 de maig de 2015, solemnitat de Pentecosta